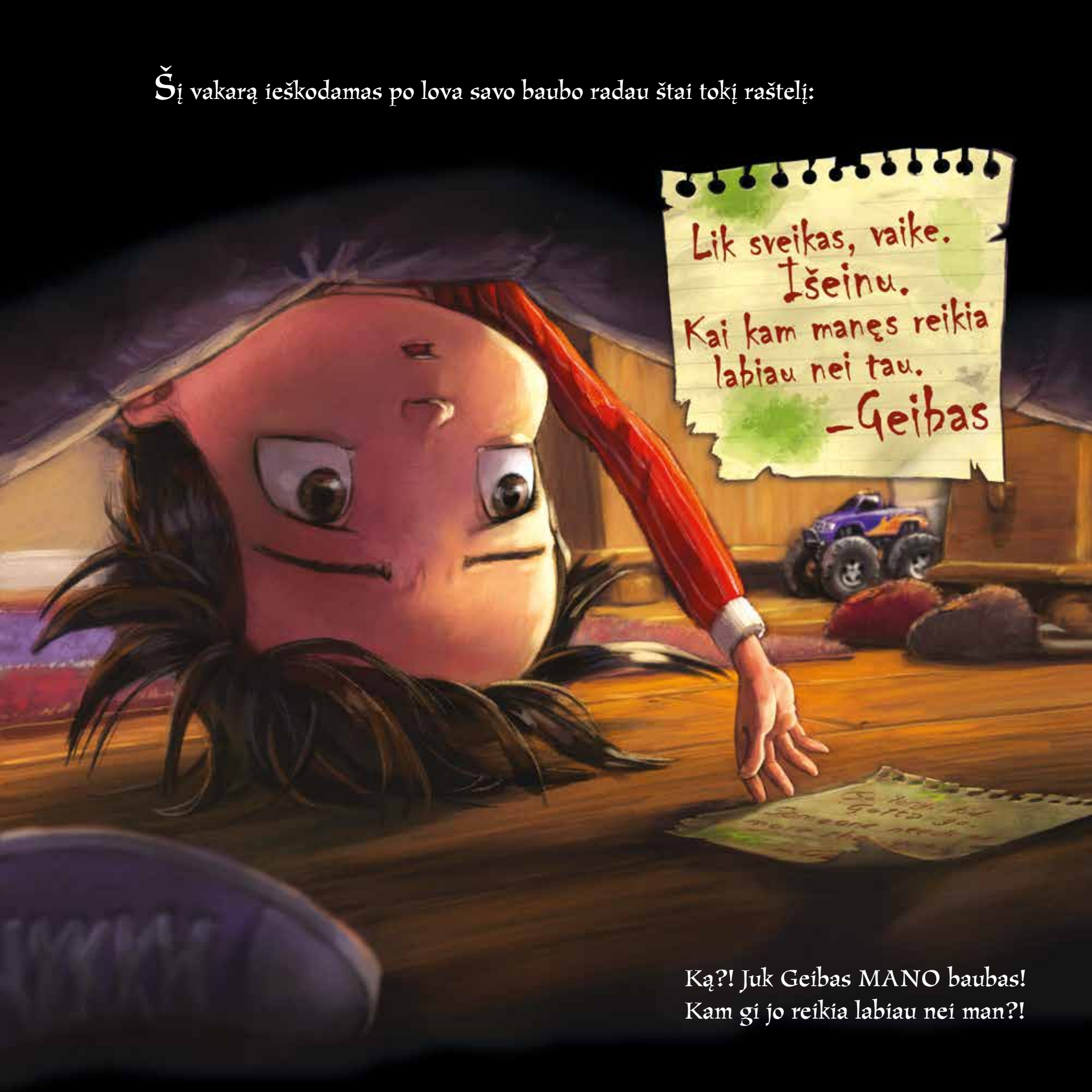

Ši vakarą ieškodamas po lova savo baubo radau štai tokį raštelį:

Lik sveikas, vaike.
Išeinu.
Kai kam manęs reikia
labiau nei tau.
-Geibas

Ką?! Juk Geibas MANO baubas!
Kam gi jo reikia labiau nei man?!

Nors kai kam baubo TIKRAI reikėjo – mano mažajai sesutei Emai.

Pradėjusi miegoti savo
vaikiškoje lovelėje,
Ema vis išigudrindavo...

lakstė po
namus

iš jos išlipti,

ir naktį žaisdavo triukšmingus
žaidimus.

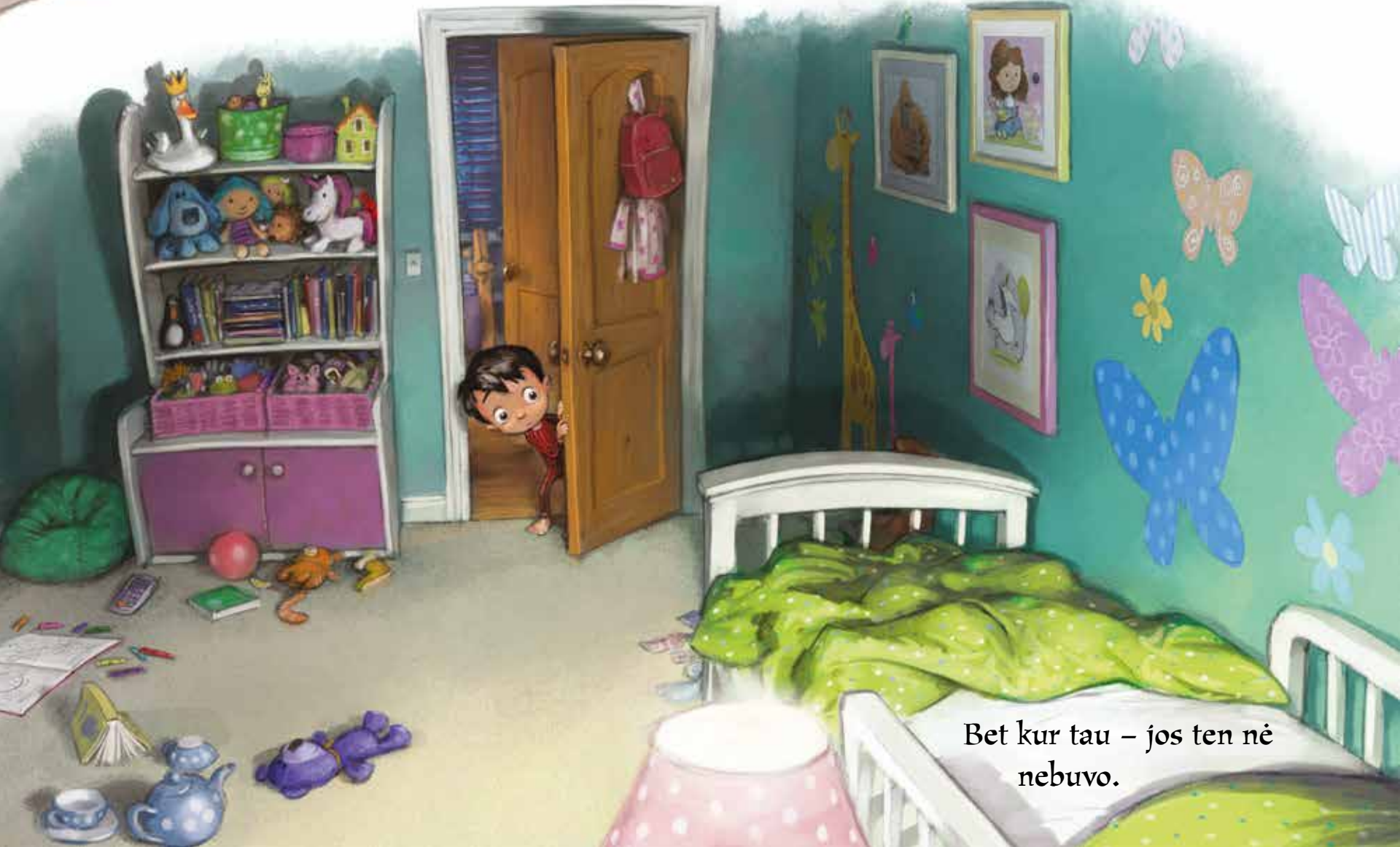
Žinojau, kad baubas parvytų ją
atgal į lovą ir padėtų užmigti.

Bet tik ne MANO baubas!
Privalėjau susigražinti Geibą.

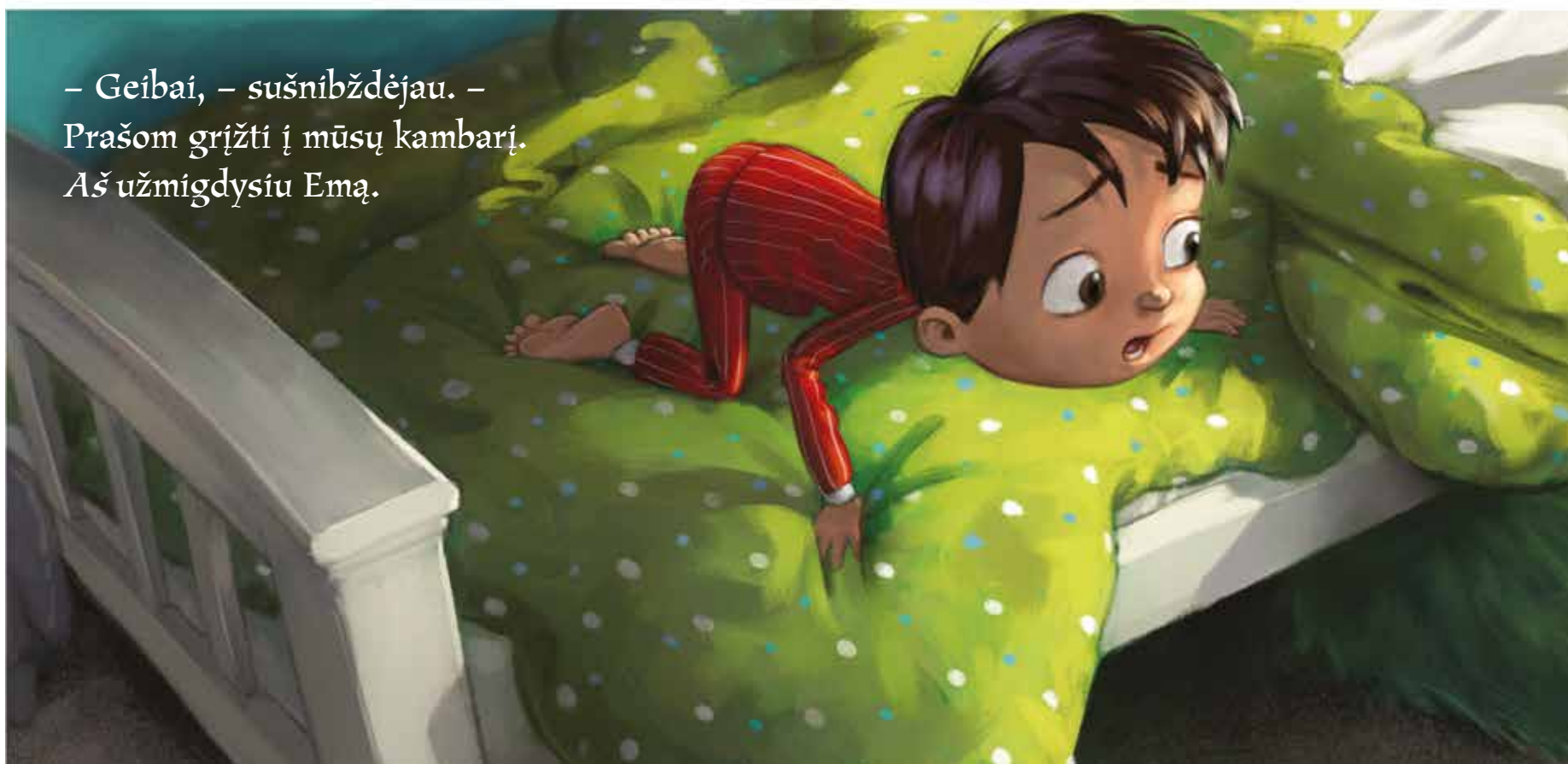
Ant pirštų galiukų nustypčiojau į Emos kambarį.

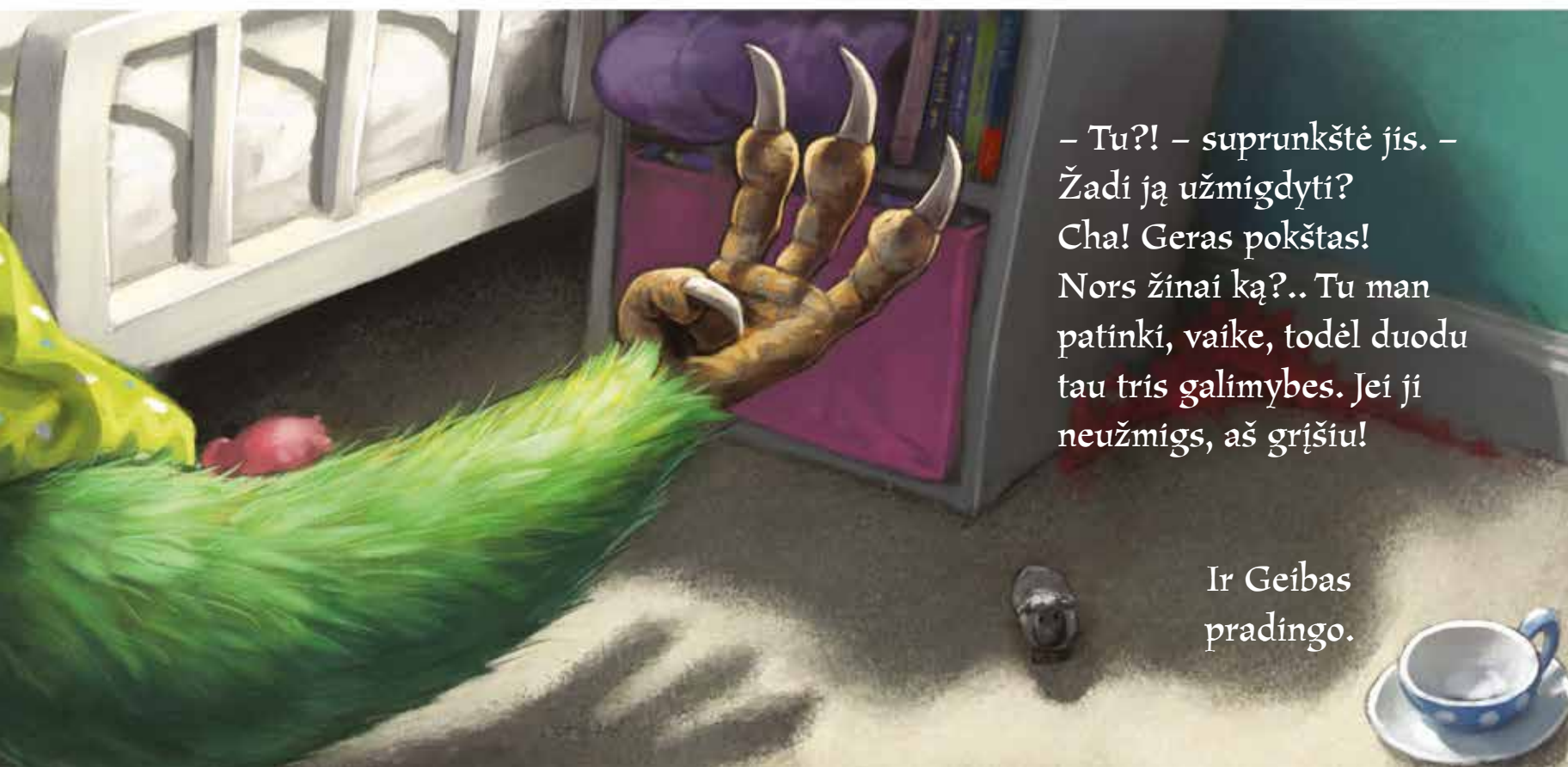
Bet kur tau – jos ten nė nebuvo.

Užtat buvo Geibas!
Aiktelėjau, pasišokinė-
damas nuzvimbčiau per
kilimą ir išokau į Emos
lova, kol Geibas manęs
nepačiupo už kojų.

– Geibai, – sušnibždėjau. –
Prašom grįžti į mūsų kambarį.
Aš užmigdysiu Emą.

– Tu?! – suprunkštė jis. –
Žadi ją užmigdyti?
Cha! Geras pokštas!
Nors žinai ką?.. Tu man
patinki, vaike, todėl duodu
tau tris galimybes. Jei ji
neužmigs, aš grįšiu!

Ir Geibas
pradingo.